ta raha wälja andis, mitte tühjade asjade eest. Körtsi ei läinud ta ialgi nagu mitmed teised tegiwad, ehk küll teda teiste poolt sagedaste meelitati ligi tulla.

Nii parajaste ja kasinaste elades oli Jüri mõne aasta pärast mõnegi hää rubla tagawaraks korjanud. Kui ta kakskümmend neli aastat wana oli, siis oli tal juba üle kahesaja rubla raha. Mõnel näitab see ehk wähe olewat, aga meie peame siin meelde tuletama, et sel ajal raha hoopis teises hinnas oli kui nüüd, ja et talupoeg, kel 200 rbl. oli, juba rikka mehe nime all seisis.

Nüüd wõis Jüri ka selle pääle mõtelda ise oma jalgade pääle saada. Wäljaotsa koht oli just seekord pool teo pool rendi pääle saada. Jüri ei mõtelnud ka enam kaua järele, waid awaldas oma siiamaalistele leiwawanematele, et ta nüüd ise peremeheks tahab hakata. Peremehel oli tuline kahju, et ta tubli sulane ära miinna tahab, aga ta nägi ära, et Jüril aeg oli ka kord oma peremeheks saada. Et ta teda wiisteistkümmend aastat tubliste ja truiste oli teeninud, siis oli ta temale nii hästi nõuu kui jõuu poolest abiks uue koha wõtmise juures.

Kõige suurem kahju Jüri äraminemise üle oli Maril, Jüri siiamaalse peremehe kahekümmneaastasel tütrel, kellest meie weel ei ole rääkinud. Oli ilus tüdruk, nagu õun. Aga mis kahju siis temal sest oli? küsib ehk mõni. Noh, wõi mina seda nii selgeste tean, aga kahju oli tal ometi. Jüri oli ilus, terwe, priske mees, ja niisugused öeldakse ka waheste tütarlaste silmas wäärt olewat ja südametesse mõjuwat. Ega mina tea, kas see õige on, wõi ei ole. Jüri kui sulane ei tohtinud muidugi filmi

peretütre poole üles tõsta, aga seda ta märkas küll, et Mari teda sagedaste armastawate silmadega waatas ja teda tihti tunda laskis, et ta temast enam lugu pidas kui teistest noortest meestest. Ei tea, kust see tuli, aga see tegi Jürile ütlemata suurt rõõmu, kui ta seda ikka enam ja enam tunda sai. Üksi see tegi teda kurwaks, kui ta selle pääle mõtles, et Mari jõuka peremehe tütar oli ja tema waene laps ja sulane. Kui niisugused mõtted teda kurwastasiwad, oli sagedaste Mari lahke silmawaade, mis tema südame jälle rõõmsaks tegi.

Kui Jüri parajaste uude kohta läks, tuli Marile kogunu kosilane. Kui Jüri seda kuulis, käis tal nagu surma hirm ihust läbi ja pani ta hinge kiinni. Aga oma ütlemata suureks rõõmuks sai ta jälle peagi teada, et Mari kosilast mitte ei olnud wasta wõtnud. See andis jälle lootust ja lahket meelt. Nii pea kui uuel kohal asjad ja talitused wähegi korrale saiwad, ruttas Jüri endisesse perewanemate talusse tagasi, ja mis nõuuga? Noh, laskosse nõuuga! Süda põksus tal sees wäga kangeste, ja hirm tuli mehel pääle, sest see wõis ju olla, et Mari kui rikka mehe tütar teda waest hakkajat wasta ei wõtaks. Sedasama kartis ta Mari wanemate poolt, kelle karjapoiss ja pärastene sulane ta oli olnud. Lootust oli tal muidugi oma jagu ikka ka, sest tema leiwawanemad oliwad ikka temaga rahul olnud ja teda igas asjas usaldanud, lahked ja armulised tema wasta endid näidanud. Ses lootuses läks ta siina.

Ta leidis Mari kambris üksi olewat. Ema oli karjalauta ja isa põllule lainud. Mari silmad lõi-